

Hội Ngộ

(Triệu Dung)

Huân từ từ đi theo anh bồi bàn cao lớn đến bàn ăn gần ở cửa sổ. Chàng vừa ngồi xuống vừa đưa tay cầm luôn cả hai cuốn thực đơn dày cộm đặt trên bàn. Huân chẳng buồn nhìn vì đây là nơi chàng thường đến; bao nhiêu món ăn chàng đã thử qua, và hôm nay Huân biết mình muốn dùng món gì rồi. Nhìn đồng hồ, Huân đoán Thư sẽ để cho chàng đợi thêm chừng mười phút nữa. Nàng vẫn thế và Huân cũng chẳng bao giờ phiền trách. Không phải là Huân không thấy khó chịu hay bực mình khi chờ đợi, nhưng sao đối với Thư, chàng thấy thích những lúc chờ nàng hơn là khi có nàng bên cạnh. Chàng bỗng mỉm cười khi nghĩ rằng chắc Thư cho là chàng kiên nhẫn, cái kiên nhẫn đương nhiên của một người con trai đang theo đuổi một cô gái đẹp như Thư vậy.

Vừa lúc chàng mỉm cười, Huân chợt nghe một giọng cười dòn tan sau lưng. Giọng cười lạ quá, nghe rất tự nhiên nhưng lại nhẹ nhàng, êm ái. Huân tò mò, liền vờ đứng dậy chuyển qua ghế đối diện và ngồi xuống để có thể nhìn về hướng tiếng cười. Đây là nụ cười của một cô gái Á Đông trạc tuổi đôi mươi. Nàng ngồi với một người đàn ông có vẻ lai Mỹ-Tây-Cơ. Cả hai ngồi nghiêm mặt với Huân nên chàng chỉ thấy được bên trái khuôn mặt của nàng. Huân đang theo dõi khuôn mặt người thiếu nữ, chàng chợt thấy mình tò mò hơn bình thường. Hình như giọng cười

này quen với chàng lắm. Nó thôi thúc làm Huân muốn xem cho tận mặt nguồn gốc của nó. Tiếng cười đã hết mà khoe miệng nàng vẫn còn nhếch lên để lộ chiếc răng hơi khềnh. Nàng ăn mặc khá sang, bộ "suit" màu đen với cổ áo màu trắng nhạt bỏ ngoài. Chiếc váy sao ngắn quá! May mà nàng có đôi chân khá dài và thon, nếu không chắc sẽ thô lắm. Huân nghe loáng thoáng câu chuyện và hiểu rằng thiếu nữ đang thiết đãi người đàn ông buổi ăn trưa nhân ngày sinh nhật của chàng ta. Theo cách ăn mặc sang cả và lối nói chuyện tự nhiên của thiếu nữ, tương phản bộ đồ đồng phục màu xám tro và cử chỉ e dè của người đàn ông, Huân đoán ngầm đây là đôi bạn cùng sở. Cô gái có vẻ là người làm việc văn phòng có chức vị và người đàn ông là một nhân công. Bỗng Huân liên tưởng đến Thư, đến bộ "suit" màu đen nàng thường mặc, rồi đâm ra ngán ngẫm. Thái độ kẻ cả của thiếu nữ làm Huân thoáng thấy chút ít ác cảm.

Chàng không còn muốn theo dõi cuộc đối thoại của hai người nữa. Huân nhìn lại đồng hồ: chắc Thư lại quên hẹn nữa rồi! Nghĩ thế nhưng sao Huân lại thấy thành thơi hơn. Chàng chọn món ăn đắt tiền nhất, ngồi nhâm nhi một mình và đi đến quyết định dứt khoát với Thư. Có một người để theo đuổi cũng vui vui, nhưng Huân đã bắt đầu thấy chán chường đối tượng.

Tiếng cười kỳ lạ lại nổi lên. Huân không dẫn được đôi mắt, chúng ngược lên vừa đúng lúc thiếu nữ nhìn về hướng chàng. Cô nhìn lướt qua Huân, đôi mày hơi nhíu lại. Cử chỉ nàng có vẻ lúng túng. Nét bỡ ngỡ làm Huân thấy dịu dịu đôi mắt. Cô cúi xuống nhìn vào xách tay đang mở, tay loay hoay tìm vật gì có vẻ quan trọng lắm. Vẫn nhíu mày, nàng lại cười với người bạn. Huân tò mò lắng nghe cuộc đối thoại của hai người. Nàng nói: "Có thể mình phải rửa chén để trả tiền ăn rồi."

Cả hai đều cười và người đàn ông trả lời: "Tôi ý lại có cô nên để ví ở văn phòng. Bây giờ làm sao đây?"

Cô gái nhíu mày: "Sáng nay trời mưa, lúc đồ xăng xong, tôi để quên thẻ Credit Card trong áo mưa, và cũng để quên ở văn phòng mất rồi. Xin lỗi Henry nha. Ngày sinh nhật của anh mà tôi vô ý quá. Nhưng mà anh hứa là đừng để một mạng nào biết chuyện này đi! Xấu hổ cho tôi

lắm! Chậ! Để coi cái credit card cũ này còn dùng được không."

Một lúc sau, người bồi bàn trở lại. Anh ta lắc đầu bảo rằng thẻ tín nhiệm của cô gái bị khước từ vì đã quá hạn. Nghe thế, cô gái lại rũ ra cười. Huân thấy thật khôi hài cho cô con gái đoàng này. Đưa bạn đi ăn mà không đem theo tiền thì còn gì xấu hổ cho bằng! Và lạ lùng hơn nữa là cứ mỗi lần hoàn cảnh có vẻ khó khăn hơn, cô lại cười, nụ cười nửa khổ sở, nửa thẹn thùng. Bây giờ, cô nhanh nhẩu nhờ anh bồi bàn cho mượn điện thoại để gọi về sở làm nhưng hình như không có ai ở đó. Huân thấy cô gái bắt đầu ra vẻ lo sợ thật. Đôi mày vẫn nhíu lại, hai má bắt đầu đỏ dần. Bàn tay cứ loay hoay tìm tòi trong bóp như cố tìm tiền lẻ. Anh bồi bàn té nhị xin phép đi chỗ khác để cho cô gái giải quyết vấn đề tự nhiên hơn. Cô gái lại mỉm cười và nói với người bạn: "Bây giờ anh cứ ra xe đi về lại sở làm, lấy tiền của anh đem lại đây. Tôi sẽ ngồi đây đợi anh trở lại."

Người đàn ông tỏ vẻ ái ngại dùm cho cô gái: "Đề cô ngồi đây một mình, có vẻ phạm tội như thế này, tôi thấy khổ tâm lắm. Với lại từ đây về sở rồi trở lại khoảng gần một tiếng lái xe. Có chắc có chịu nổi không?"

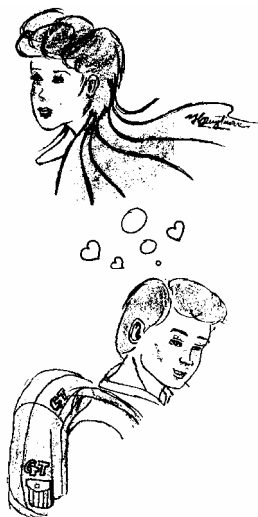
Cô gái nhìn bạn một cách ân cần: "Henry à, ngồi chờ anh lấy tiền chuộc tôi như vậy cũng thú vị lắm."

Nghe cô gái nói thế, Huân bỗng liên tưởng đến tâm trạng đợi chờ của chính mình, luôn cả tư tưởng thấy thích thú khi chờ đợi cũng giống chàng nữa. Tự nhiên Huân có lại thiện cảm với người con gái này. Trong hoàn cảnh buồn cười, chắc đã phải làm cho

nhiều thiếu nữ lých quýnh, cô gái này vẫn cười điềm nhiên, chỉ có đôi mày luôn di chuyển biểu lộ sự suy tính miên man. Tính khí của thiếu nữ có vẻ ngang tàng, cứng cỏi quá, dù bề ngoài là vóc dáng mảnh khảnh, dịu dàng.

Huân bất chợt đứng dậy, đi về hướng cô gái, hỏi nhẹ nhàng: "Xin lỗi, này giờ tôi vô ý nghe chuyện của quý vị. Tôi có đem theo đủ tiền mặt. Có thể nào tôi giúp hai người được không?"

Đến bây giờ Huân mới thấy được nguyên vẹn khuôn mặt của nàng. Cô gái lộ vẻ ngạc nhiên tròn xoe đôi mắt mở to nhìn Huân. Thiếu nữ có nét mặt rất sáng, nhất là đôi mắt. Nàng tuy không đẹp xuất sắc nhưng có sắc thái tươi vui. Thoạt nhìn Huân thấy quen lắm nhưng không nghĩ ra quen biết ở đâu. Cô gái nhìn Huân rồi quay lại nhìn người bạn như thăm dò. Anh chàng người Mỹ mỉm cười làm Huân bắt đầu thấy ngượng ngùng. Lòng tốt của chàng bị hiểu lầm mất rồi! Cô gái có lẽ hiểu được ảnh hưởng của nụ cười đó liền lên tiếng trả lời: "Rồi làm sao tôi trả tiền lại cho ông?"

Huân cố giữ nét mặt nghiêm nghị: "Tôi sẽ đưa cho cô danh thiếp của tôi. Cô cứ gửi lại cho tôi sau. Lúc nào cũng được. Đâu có là bao nhiêu đâu."

Cô gái quyết định thật nhanh: "Vâng, tôi cũng sẽ đưa cho ông danh thiếp của tôi, và sẽ gửi tiền lại cho ông liền. Ông tốt bụng quá. Tuy không là bao nhiêu nhưng đỡ cho tôi nhiều lắm." Huân thật lòng muốn giúp cô gái này. Chàng nghĩ đến cảnh cô ngồi đợi bạn đi lấy tiền về chắc sẽ hổ thẹn và tội nghiệp lắm. Thế nhưng khi nghe cô gái nhận lời giúp của chàng nhanh chóng đến thế, Huân cũng không tránh khỏi chút ít ngạc nhiên. Có thể tư tưởng của chàng vẫn còn thủ cựu Á Đông lắm. Có thể Huân đang đợi chờ một vài câu từ chớ hão vì khuôn mặt Á Đông kia làm chàng quên mất này giờ mình đang đối thoại bằng tiếng Anh với hai người. Cô gái phát âm tiếng Anh rất chuẩn. Chưa chắc cô đã còn nhớ gì đến góc gác của mình.

Huân đưa cho cô bốn mươi đồng, cùng với tờ danh thiếp và nói với nàng: "Cô nghĩ đủ chưa?"

Cô gật đầu: "Dư rồi. Cảm ơn ông." Tay nàng nhanh nhẹn đưa danh thiếp cho Huân.

Huân nhận lấy tờ danh thiếp, bỏ vội vào túi áo ngoài, mỉm cười chào cả hai rồi trở về bàn. Huân thu dọn chỗ ngồi, trả tiền cho phần ăn của riêng mình rồi đứng dậy ra về. Huân tự thấy hình như chàng có hơi vội vàng. Chàng cố tránh cái nhìn của hai nhân vật, chắc đang chú ý đến chàng, hấp tấp ra khỏi tiệm ăn. Mãi đến khi ra ngoài, hít một hơi không khí mới của buổi trưa, chàng mới thấy bình tĩnh lại. Quái! Có gì đâu mà lại mất bình

tình. Huân tự trách thầm rồi lên xe trở về sở làm. Ánh mắt của người thiếu nữ bám víu tư tưởng Huân được thêm vài phút nữa rồi cũng lui dần, và Huân bắt đầu trở lại công việc như mọi ngày.

Sáng hôm sau, vừa bước vào văn phòng làm việc, Huân khựng lại. Trên bàn làm việc của chàng, ai đã đặt sẵn một bình hoa tươi có kèm theo một bao thư nhỏ. Nhớ đến cuộc gặp gỡ hôm qua, Huân đoán biết là của ai nhưng vẫn hồi hộp. Kỳ thật, Huân thấy mình hăng dưng dưng với bao nhiêu thiếu nữ trước nay, mà bây giờ hể nghĩ đến đôi mắt của cô gái Á Đông trưa qua, Huân thấy xôn xao. Cuộc gặp gỡ ngày hôm qua đối với chàng không là gì cả, chỉ ngộ nghĩnh thế thôi. Vậy mà cảm tâm thiệp trên tay, Huân cũng phải hít thở một lần mới mở ra. Đúng như chàng đoán trước: hai tờ hai mươi đồng nằm ở giữa tấm thiệp. Bên góc phải là hàng chữ ngắn gọn bằng tiếng Anh: "Thành thật biết ơn. Hy vọng chúng ta có cơ hội gặp gỡ. ... Kim."

Huân thờ người ra. Kim?! Chẳng lẽ là người Việt Nam? Người thiếu nữ ấy không có nét thẹn thùng hay bẽn lẽn khi nói chuyện với người khác phái như những cô gái Việt-Nam Huân đã biết qua. Chàng lục lọi trong túi áo khoác và lôi ra tấm danh thiếp cô nàng đã đưa cho Huân trưa hôm qua. Tên họ cô là Kim Wagner, chức vị kế toán của một công ty khá lớn ở gần đây. Thảo nào Huân thấy quen quen. Chắc đã gặp gỡ vài lần cũng trong những tiệm ăn như hôm qua. Huân nhìn tờ danh thiếp một lúc rồi quyết định cất nó vào học tủ. Chàng không muốn lời thôi với người ngoại quốc. Hơn nữa,

hôm nay Huân còn phải đánh một cú điện thoại căng thẳng cho Thư. Chàng phải thoái lui chuyện tình quá suy tư của hai người và Huân phải dằn dưng cảnh đau khổ về phần mình để Thư được tự mãn hơn.

* * * * *

Rồi một ngày và một tuần cũng qua. Huân thấy man mác buồn và tiếc cho mỗi tình nhạt nhẽo của chàng và Thư. Huân không hiểu mình tiếc người hay tiếc những cảm giác gắn bó với một người. Huân lười biếng không muốn suy nghĩ thêm. Chiều cuối tuần nào cũng vậy, chàng mong cho tới ngày thứ Bảy để được nhìn đàn trẻ ê a dưới mái trường Việt Ngữ Văn Lang. Huân tưởng tượng đến những đôi mắt biết cười của đám học sinh khi nhìn chàng. Chúng nhìn thầy giáo trẻ nửa như muốn đùa nửa như sợ sệt. Huân cố gắng giữ nét mặt nghiêm trang nhưng chỉ được một khoảng thời gian lúc đầu. Nghe chúng đọc hoặc trả lời bằng tiếng Việt một cách ngọng nghịu là chàng phải phì cười trong bụng. Đang tưởng tượng đến đôi mắt tinh nghịch của đám học trò trong lớp chàng, Huân bỗng ngờ ngợ nhớ đến đôi mắt cô gái Á Đông mới gặp. Cô gái ấy có đôi mắt biết cười tựa như lũ học trò của Huân. Chàng thấy vui vui và càng mong đến ngày thứ Bảy đi dạy hơn. Sáng thứ Bảy là khoảng thời gian hạnh phúc hiếm có đối với một gã độc thân như Huân. Dễ gì tìm lại được không khí êm đềm và rất Việt-Nam ở cái xứ sở này. Mỗi lần nghe các giáo viên và các học sinh nghiêm chỉnh hát bài quốc ca, Huân vừa bùi ngùi vừa sung sướng. Huân tưởng rằng sau bao nhiêu năm xa cách

quê hương, chàng sẽ trở thành kẻ da vàng âm thầm hát bài quốc ca trong tư tưởng mỗi khi nhớ đến quê nhà. Những ngày đầu đi dạy, khi nghe bài quốc ca Việt Nam, Huân cứ thấy rờn rợn ở gáy cổ, tựa như có âm linh của đất nước quyện theo tiếng ca chờn vờn đầu đây. Mãi tới một năm sau chàng mới bớt cảm giác giác ám cúng, an ủi tràn ngập lòng Huân mỗi khi tiếp xúc với những giáo viên thiện nguyện, những bậc phụ huynh, hoặc đám trẻ hồn nhiên đang ngoan ngoán nghe theo lời chỉ bảo của cha mẹ và các thầy cô. Có nhiều lúc, chàng không hiểu mình đang đóng góp vào công cuộc duy trì tiếng Việt hay đi dạy là món ăn tinh thần cần thiết của một kẻ ly hương như Huân.

Sáng nay, lớp học đang lao nhao với ghé bàn, và Huân thì đang lui cui với bài vở và sổ điểm danh, thì thầy Trung của lớp Hai vội vã bước vào. Mãi đến lúc thầy khẽ nhẹ lên vai Huân, chàng mới giật mình ngược đầu lên. Thấy thầy có vẻ vội, Huân miễn bảo học trò chào thầy như thường lệ. Thầy Trung đi thẳng vào vấn đề:

"Có chuyện nhờ ông đây! Tuần trước có thêm một cô học trò mới, trình độ tiếng Việt cao hơn lớp Hai, có lẽ hợp với lớp Ba hơn." Cô này ham học lắm. Tôi định tuần này đưa cô lên lớp của ông. Có được không?"

Huân gật đầu: "Không sao đâu anh. Anh cứ để cô ấy xuống dưới này, tôi sẽ tìm chỗ cho cô ấy ngồi."

Thầy Trung cảm ơn qua loa rồi ra khỏi lớp thật nhanh. Huân thắc mắc không hiểu cô học sinh này bao nhiêu tuổi mà thầy Trung luôn miệng gọi là 'Cô'.

Trường Việt Ngữ Văn Lang thường có các cô cậu sinh viên tham dự, xin làm học trò chung với các em nhỏ. Phải chăng tiếng gọi về nguồn vẫn luôn âm ỉ, và khi tâm tư lắng đọng, nó trôi dạt thúc đẩy các em đi tìm hiểu gốc nguồn của cha ông. Huân thấu hiểu tâm tư đó lắm, vì chính chàng cũng đã tìm đến nơi này bởi những lời kêu gọi vô hình thiêng liêng kia.

Lớp Ba của Huân bắt đầu yên lặng lại. Chàng lần lượt phát bài tập cho học sinh. Huân vừa hé môi định lên tiếng giảng bài thì 'Cô' ấy bước vào. Đôi mắt nhìn Huân chăm chăm. Qua chút bỡ ngỡ, cô cười nhẹ, khóe môi nhếch lên thoáng lộ chiếc răng khênh như lần gặp gỡ ở tiệm ăn. Lần này, nàng cột tóc ra sau, để đuôi tóc thả lỏng. Nàng mặc chiếc áo ngắn tay màu trắng giản dị với quần jeans cũ kỹ. Đôi chân dài làm Huân nhớ tới bộ suit màu đen nàng mặc lúc gặp lần đầu. Huân không cười được. Cuộc hội ngộ này bám vào lòng chàng một cái thắt quặn nhẹ nhàng. Chàng bỗng mất tự nhiên, cứ nhìn cô gái bước dần đến chàng. Huân thấy tay cô chậm chậm đưa cho chàng một tờ giấy nhỏ. Huân nhận ra tờ giấy nhập học. Rõ ràng lắm! Bên hàng chữ in 'Tên Họ' có điền vào bằng hàng chữ viết tay : Wagner Thiên-Kim!

Triệu Dung
(Hè '99)

rất
Truyện ^ ngắn

Hút, hít

Hoàng Hải Hưng ham hút, hít. Hai hôm, Hưng hít hết hơn hai hộp. Ham hút, hít, Hưng hư hỏng, học hành hạng hăm hai. Họ hàng Hưng hoảng hốt, hững hờ, hất hủi. Hút hết hăm hai hôm, Hưng héo hon. Hốt hoảng, Hưng hồi hận hứa hồng ham hút, hít. Hồng hút, hồng hít, Hưng học hành hăng hơn, hay hơn. Họ hàng hân hoan. Hoan hô Hoàng Hải Hưng!

N.N

